



Република Србија  
ВРХОВНИ СУД  
Прев 481/2025  
28.08.2025. године  
Београ

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „AGRO-JORGA“ д.о.о. Добрица, чији је пуномоћник Гигић Вељко, адвокат из ..., против туженог „NLB Komercijalna banka“ а.д. Београд, раније означеног као „Комерцијална банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 19.451,25 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1482/25 од 07.05.2025. године, у седници одржаној дана 28.08.2025. године, донео је

## РЕШЕЊЕ

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1482/25 од 07.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1482/25 од 07.05.2025. године.

## Образложење

Пресудом Привредног суда у Панчеву П 147/2023 од 22.09.2023. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име стицања без основа, незаконито наплаћене накнаде за одобравање кредита, банци исплати 19.451,25 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2016. године, до исплате. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца, којим је тражено да се обавеже тужени да тужиоцу на име стицања без основа, незаконито наплаћене накнаде за одобравање кредита, банци исплати законску затезну камату на износ од 19.451,25 динара почев од 29.02.2016. године до 01.03.2016. године. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 62.522,00 динара, а уколико у наведеном року не плати, обавезан је да плати и законску затезну камату на износ парничних трошкова почев од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1482/25 од 07.05.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда

у ставу првом и трећем изреке. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Другостепена пресуда, којом је потврђена пресуда Привредног суда у Панчеву П 147/2023 од 22.09.2023. године у ставу првом изреке, донета је применом чл. 210, 104. и 214. Закона о облигационим односима, будући да је раније правноснажном пресудом Привредног суда у Панчеву П 23/22 од 07.04.2022. године претходно већ утврђена ништавост уговорне одредбе члана 5. став 1. Уговора о краткорочном кредиту број ...-...-... од 29.02.2016. године, закљученог између тужиоца и туженог, а којом се тужилац као корисник кредита обавезао да једнократно исплати туженој банци накнаду за обраду захтева у висини од 0,5% од износа одобреног кредита. Наведена пресуда је (у ставу првом изреке) потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 6041/22 од 16.08.2023. године, а решењем Врховног суда Прев 480/24 од 10.05.2024. године није дозвољено одлучивање о посебној ревизији тужене и одбачена је као недозвољена ревизија тужене изјављена против правноснажног дела пресуде Привредног апелационог суда Пж 6041/22 од 16.08.2023. године. Изражено становиште другостепеног суда о враћању стеченог без основа у складу је са одлукама ревизијског суда, донетим у ситуацији у којој је правноснажно утврђена ништавост уговорне одредбе, због чега нема потребе за уједначавањем судске праксе. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 06.11.2020. године. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 19.451,25 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија  
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић